

човѣкъ се побърква. Това що е писалъ и това що говори сега, то не е негово. Той го е научилъ отъ книгитѣ. А книгитѣ побъркватъ младитѣ хора. По тия причини азъ смѣтамъ че той не е съ всичкия си умъ. А щомъ е тъй — той не е отговоренъ за извършеното отъ него.

(Председателя го слуша и клюма удобрително глава).

(Чавдаръ ги гледа очудено и очаква да разбере до къде ще идатъ).

Председателя (къмъ Джовани). Та ти като неговъ защитникъ настоявашъ, че Чавдаръ трѣбва да бжде оправданъ, като побърканъ.

Джовани. Да, господинъ Предсееателю, това се казва на вашъ езикъ невмѣняемость.

Председателя. Казвашъ невмѣняемость?

Джовани. Да всѣки който смѣта, че може да разсипе една вѣковна царщина съсъ думи и съсъ мисли отъ нѣкакви книги — той не е съсъ всичкия си.

Председателя. Искашъ да кажешъ на простъ езикъ, че е лудъ.

Чавдаръ (махва отрицателно ржка). Вземете си думитѣ назадъ! Не е вѣрно! Азъ не съмъ лудъ!

Председателя. Чавдаре, ти имашъ защитникъ. Той по-добре разбира. Знае какъ да те защити.

Чавдаръ. Разбирамъ ви. Искате да ме направите лудъ, за да искарате, че дѣлото за освобождението на народа е лудостъ. Да убиее вѣрата на народа въ своитѣ радетели. Лжжете се. Азъ не съмъ лудъ (впива погледъ въ тавана и почва да декламира):

Азъ съмъ Чавдаръ синъ народенъ.
Въ гърди нося любороденъ
Огънь на достоенъ синъ!
Да остана и саминъ
За правдини ще се боря,
За свобода ще говоря...